

Sygn. akt II Ka 10/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 r.

sprawy **A. K.** i **E. K.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 156 §1 pkt 2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 16 października 2014 r. sygn. akt II K 125/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonych A. K. i E. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. I. O. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego A. K. wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 10/15

UZASADNIENIE

A. K. i E. K. zostali oskarżeni o to, że w godzinach wieczornych 12 października 2013r. w M., przy O., wspólnie i w porozumieniu, usiłowali spowodować u I. N. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, w ten sposób, że w trakcie przytrzymywania i uderzania rękami pokrzywdzonej, zadali jej ciosy nożem, powodując u niej ranę płatową o długości 6 cm w prawej okolicy obojczykowej, ranę o długości 2,5 cm w okolicy mostka, ranę płatową o długości 4 cm lewego ramienia, ranę o długości 1 cm lewego sutka, ranę długości 1 cm prawego łuku brwiowego, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczą postawę obronną pokrzywdzonej, jej ucieczkę i interwencję policji, przy czym czynu tego A. K. dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach art. 64§1 kk i przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej kary roku pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk wobec E. K. i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wobec A. K..

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 16 października 2014r.:

1. oskarżonych E. K. i A. K. uznał za winnych zarzucanego im czynu, stanowiącego występki z art. 13§1 kk w zw. z art. 156§1 pkt 2 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk wobec E. K. i art. 13§1 kk w zw. z art. 156§1 pkt 2 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk wobec A. K. i za to, na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 156§1 kk w zw. z art. 11§3 kk skazał E. K. na karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś A. K., na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 156§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§2 kk skazał na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonym, na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich faktycznego pozbawienia wolności w sprawie tj. E. K. od dnia 14 października 2013r. do dnia 16 października 2014r. , zaś A. K. od dnia 12 października 2013r. do dnia 16 października 2014r. przyjmując, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. O. 1505,52 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną z urzędu;
4. zwolnił oboje oskarżonych od kosztów procesu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator i obrońcy oskarżonych.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej E. K. oraz w zakresie kosztów w stosunku do E. K. i A. K..

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec E. K. w punkcie 1 wyroku w wysokości 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wina i wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, przejawiający się w tym, że oskarżona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim, zaplanowała popełnienie czynu, przygotowała się do jego popełnienia, wdarła się do domu pokrzywdzonej w nocy z nożem, zaatakowała dobro prawne, jakim jest zdrowie i życie człowieka, bezpośrednio zadawała ciosy nożem w klatkę piersiową i głowę, powodując średni uszczerbek na zdrowiu, wykazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego oraz biorąc pod uwagę zachowanie oskarżonej po popełnieniu przestępstwa i w trakcie trwania procesu, a także mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma spełnić w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, prowadzi do wniosku, iż kara ta powinna być wymierzona w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności;

II. błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie dotyczącym kosztów postępowania karnego i kosztów obrony z urzędu, poprzez niezasadne przyjęcie, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec E. K. i A. K. oraz ich trudna sytuacja materialna i rodzinna znacznie utrudni uzyskanie przez nich dochodów, w sytuacji gdy oboje oskarżeni są młodymi ludźmi, zdrowymi, posiadają wyuczone zawody, deklarują regularne dochody z tytułu wykonywanej pracy oraz posiadają zdolności zarobkowe, zaś A. K. nie posiada nikogo na utrzymaniu zwłaszcza, iż oskarżeni realizując prawo do obrony w znacznym stopniu przyczynili się do wygenerowania kosztów procesu, za które winni zapłacić licząc się z przegraniem sprawy.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 poprzez wymierzenie oskarżonej E. K. za przypisany jej czyn z aktu oskarżenia kary 4 lat pozbawienia wolności oraz obciążenie obydwójga oskarżonych kosztami procesu oraz oskarżonego A. K. kosztami obrony z urzędu.

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424§1 pkt 1 kpk, polegająca na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w roku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść A. K., nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z m. in.: wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, a w szczególności pokrzywdzonej, opinii biegłego lekarza medycyny, oględzin odzieży, oględzin miejsca zdarzenia, opinii z zakresu DNA, uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonego, co doprowadziło do jego niesłusznego skazania za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 156 kk i in.;

b) art. 9§1 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 366§1 kpk w zw. z art. 2§2 kpk wyrażającą się w niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z ekspertyzy kryminalistycznej z dziedziny badania śladów biologicznych i medycyny sądowej na okoliczność pochodzenia i mechanizmu powstania plam brunatno-czerwonych na odzieży oskarżonego, co doprowadziło do poczynienia nieprawdziwych ustaleń faktycznych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku mający wpływ na treść orzeczenia, wyrażający się w przyjęciu, że A. K. tuż po zdarzeniu miał zakrwawione spodnie w sytuacji, gdy w sprawie nie uzyskano żadnego dowodu wskazującego chociażby na to, że plamy brunatno-czerwone ujawnione na odzieży oskarżonego stanowią krew;

III. rażąco surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a w szczególności sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste A. K. uzasadniały wymierzenie mu kary w znacznie niższym rozmiarze,

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 kpk i art. 437 kpk wniósł o:

I) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że A. K. dopuścił się przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej, ewentualnie

II) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim, ewentualnie

III) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie A. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie z ostrożności procesowej,

IV) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się pomocnictwa do przestępstwa objętego aktem oskarżenia i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonej E. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 5§2 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424§1 kpk poprzez nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez niezasadne przyjęcie, iż dowody zebrane w sprawie pozwalają na przypisanie oskarżonej popełnienia czynu polegającego na usiłowaniu spowodowania ciężkiego uszczerbku na

zdrowiu I. N., oparcie rozstrzygnięcia na zeznaniach pokrzywdzonej nacechowanych silnymi emocjami z uwagi na istniejący konflikt pomiędzy nią a rodziną oskarżonej, podczas gdy ocena zeznań pokrzywdzonej i innych dowodów w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu, dokonana zgodnie z wymogami wskazanymi powyżej przepisów winna prowadzić do wniosku, iż oskarżona nie mogła dopuścić się zarzucanego jej czynu, zwłaszcza w kontekście stanu upojenia alkoholowego pokrzywdzonej, w jakim znajdowała się ona w chwili zdarzenia oraz negatywnego jej nastawienia do całej rodziny pp. K. i obarczania ich winą za pozbawienie jej władzy rodzicielskiej;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5§2 kpk poprzez rozstrzygnięcie istniejących i nie dających się usunąć wątpliwości w sprawie na niekorzyść oskarżonej tj. wbrew regule *in dubio pro reo*;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż pokrzywdzona I. N. jest w pełni wiarygodnym świadkiem, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do zgoła odmiennego wniosku;

4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że świadek M. S., opisujący swoje spotkanie z oskarżoną, z całą pewnością podaje, że miało ono miejsce w dniu 11.10.2013r., podczas gdy z zeznań tego świadka wniosku takiego wysnuć nie można;

5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że świadek B. R. nie będąc bezpośrednim świadkiem zdarzenia objętego aktem oskarżenia nie wnosi wartościowych treści do sprawy, podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że rozmawiała z oskarżoną bezpośrednio po zdarzeniu i tym samym zeznania tego świadka potwierdzają wersję E. K. oraz wskazują na spokój i niezakłócony stan emocjonalny oskarżonej po zdarzeniu;

6. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że brak jest podstaw do zanegowania zeznań świadka R. K., podczas gdy zarówno z wyjaśnień oskarżonej, jak i zeznań świadka B. R. wynika, że prowadzili oni wspólną rozmowę po zdarzeniu.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk obrońca oskarżonej podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary, wyrażającej się w wymierzeniu kary 2 lat pozbawienia wolności bez możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji dotychczasowej niekaralności oskarżonej.

Wskazując na powyższe skarżący na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, a w sytuacji nie podzielenia tego poglądu o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

2. ewentualnie z ostrożności procesowej, w przypadku nie podzielenia stanowiska obrony z pkt jw., wniósł o rozważenie możliwości zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonej kary 2 lat pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego A. K. poparł apelację i wnioski w niej zawarte, zaś prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z tym, że przyłączył się do wniosków zawartych w apelacjach obrońców o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych są zasadne w zakresie, w jakim wnoszą o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Nie przesądzając kwestii ostatecznego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie zaskarżony wyrok Sądu I instancji należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania, bowiem został on wydany z obrazą przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 424 kpk i z tego powodu niemożliwa była kontrola trafności rozstrzygnięcia w

postępowaniu odwoławczym. Z uwagi na powyższe odnoszenie się do apelacji prokuratora, skarżącego wyrok w zakresie orzeczenia o karze i kosztach sądowych, jest co najmniej przedwczesne.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził Sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd winien wskazać w pisemnych motywach wyroku, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie, jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego II KR 105/73, OSNPG 1974/3-4/21; II KR 337/81, OSNPG 1983/2/22). Poza tym uzasadnienie wyroku powinno też wyjaśniać podstawę prawną zapadłego rozstrzygnięcia.

Zanegowany wyrok nie spełnia standardów orzeczenia, któremu bez żadnych wątpliwości można byłoby przyznać przymiot trafności. Rozważania Sądu Rejonowego, przedstawione w pisemnych motywach wyroku, rażą przede wszystkim sprzecznościami, niekonsekwencją i dowolnością, które nie pozwalają w sposób przejrzysty prześledzić tok rozumowania, który doprowadził go do uznania winy obojga oskarżonych w odniesieniu do przypisanego im przestępstwa. W związku z tym rację mają obrońcy oskarżonych, gdy podnoszą zarzut obrazy art. 424 kpk. Z tego też powodu prokurator na rozprawie odwoławczej przyłączył się do apelacji pozostałych skarżących w zakresie składanych przez nich wniosków o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym miejscu należy podnieść, że „ustalenia faktyczne”, o których mowa w treści art. 424 § 1 pkt 1 kpk in principio, to jednoznaczne wskazanie konkretnych zachowań oskarżonych, korespondujących z opisem czynu im przypisanego (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012r. II AKa 99/12, LEX nr 1213860). Zaakcentować przy tym należy, iż w razie uznania oskarżonych za winnych popełnienia przestępstwa, wspomniany opis powinien odzwierciedlać całokształt znamion decydujących o jego bycie. Nie sposób zaakceptować takiej konstrukcji uzasadnienia wyroku, w której elementy – jak należy się domyślać – ustaleń faktycznych, decydujących o realizacji znamion przestępstwa przypisanego, zostały zawarte wyłącznie w częściach poświęconych ocenie dowodów, bądź rozważaniom prawnym, utrudniając tym samym w zdecydowany sposób kontrolę instancyjną (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 grudnia 2013r., II AKa 185/13, LEX nr 1466277). Również niedopuszczalna jest sytuacja, ażeby zawarte w pisemnych motywach wyroku ustalenia faktyczne nie znajdowały oparcia w przeprowadzonych dowodach, bądź pozostawały z nimi w rażącej sprzeczności.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, iż wątpliwości budzi przede wszystkim ustalenie przez Sąd orzekający osoby pokrzywdzonej w sprawie, gdyż Sąd raz wskazuje I. N., innym zaś razem na I. D.. Już w stanie faktycznym Sąd I instancji ustalił, że E. K., po wyciągnięciu I. N. z ukrycia, zadawała jej uderzenia nożem, zaś A. K. chwycił I. N. w tym czasie i przytrzymał ją, a następnie przyjął, iż policjanci na miejscu zdarzenia oprócz zakrwawionego oskarżonego zastali I. D.. Ta ostatnia jako osoba pokrzywdzona wskazywana jest jeszcze kilkakrotnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oceniane są jej depozycje na k. 6, na k. 8 Sąd dokonał analizy obrażeń, jakich miała ona doznać w wyniku przedmiotowego zdarzenia, jak również przy ocenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia wskazał, sprzecznie do części faktograficznej pisemnych motywów, że w czasie zajścia oskarżony przytrzymał I. D., aby E. K. mogła zadawać jej ciosy nożem. Zatem odmiennie niż w opisie czynu przypisanego w zaskarżonym wyroku Sąd w jego pisemnych motywach jako pokrzywdzoną wskazuje raz I. N., raz I. D., mimo że osoba o personaliach I. D. w ogóle w sprawie nie występuje, nikt taki nie był w niej nawet przesłuchiwany.

Nadto Sąd, ustalając w sprawie stan faktyczny, kończy go na ucieczce I. N. i oskarżonej E. K. z miejsca zdarzenia oraz na zatrzymaniu przez policję A. K. i I. D., pomijając zupełnie skutki zajścia, czyli doznanie przez pokrzywdzoną obrażeń ciała, które opisane zostały i zakwalifikowane w czynie zarzucanym i przypisanym oskarżonym. Wspomina jedynie, że kobietą stojącą na środku jezdni, w momencie przyjazdu wezwanej policji, okazała się I. D., która miała zakrwawione ubranie. W dalszej części, tj. na k. 3 uzasadnienia Sąd oceniając wyjaśnienia oskarżonej, w których konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego czynu i podawała, iż w dacie zdarzenia nie była u I. N. stwierdził, że „nie dał wiary tej oskarżonej co do jej udziału w zajściu, w którym pokrzywdzona została I. N.”, po czym na podstawie innych dowodów ustalił, że była ona jednym z napastników. Pobieźnie oceniony został również zebrany w sprawie

materiał dowodowy a szereg zeznań świadków potraktowanych zbiorczo nie zawiera poszerzonej analizy ich depozycji, co słusznie również zarzuca obrońca oskarżonej E. K. w pisemnym środku zaskarżenia.

Rację ma również skarżący wyrok obrońca oskarżonego A. K., że Sąd Rejonowy ustalając w sprawie stan faktyczny przyjął, że oskarżony ten w chwili zatrzymania przez policję miał na spodniach widoczne ślady krwi, co również przemawiało za jego sprawstwem, w sytuacji gdy okoliczność ta nie została w sposób przekonujący wykazana. Poza oświadczeniem zatrzymującego go policjanta, który stwierdził, iż widział na spodniach A. K. ślady krwi, Sąd okoliczności tej nie wyjaśnił w należyty i niewątpliwy sposób, mimo że miał taką możliwość. Nie przeprowadził bowiem, podobnie jak wcześniej prokurator, dowodu z ekspertyzy kryminalistycznej z dziedziny badania śladów biologicznych i medycyny sądowej na okoliczność pochodzenia i mechanizmu powstania plam brunatno-czerwonych znajdujących się na spodniach oskarżonego (k. 170), chociaż spodnie te zostały zabezpieczone i stanowią dowód rzeczowy w niniejszej sprawie (k. 178). Powyższe uchybienie rozpatrywać należało nie tylko w kontekście obrazy art. 424 kpk, ale również stwierdzić należy, że w postępowaniu pierwszo instancyjnym doszło do uchybienia zasadzie swobodnej oceny dowodów, a także zasadom obiektywizmu (art. 4 kpk) i dążenia do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk). Wobec stwierdzonego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów za chybiony, albowiem co najmniej przedwczesny, uznać należało zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013r., V KK 119/13, LEX nr 1400594).

Z tych wszystkich względów, a przede wszystkim z uwagi na wadliwie sporządzone uzasadnienie wyroku, sprawa E. K. i A. K. wymagała uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Prowadząc przewód sądowy od początku, Sąd I instancji obowiązany będzie zrealizować ponownie cały proces orzecznicy, a w jego trakcie rolą Sądu będzie zwrócenie uwagi na te elementy, które były przedmiotem analizy i wskazań zaprezentowanych w części motywacyjnej niniejszego wyroku, jak też argumenty przytoczone w apelacjach obrońców oskarżonych. Prowadząc postępowanie Sąd baczyć będzie, aby zostały wyjaśnione wszechstronnie okoliczności sprawy. Poza dowodami przeprowadzonymi dotychczas, Sąd dopuści dowód z ekspertyzy kryminalistycznej z dziedziny badania śladów biologicznych i medycyny sądowej na okoliczność pochodzenia i mechanizmu powstania plam brunatno-czerwonych na spodniach jeansowych zabezpieczonych od oskarżonego. Następnie oceniając wyjaśnienia oskarżonych, zeznania świadków i pozostałe przeprowadzone w sprawie dowody nieosobowe nie pominie Sąd żadnej istotnej okoliczności, która z tych dowodów będzie wynikać. Właściwie zgromadzony przez Sąd materiał dowodowy powinien być poddany rzetelnej ocenie, przy zachowaniu zasad swobodnej oceny dowodów i logicznego rozumowania oraz uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego. Na tej podstawie Sąd orzekający ustali precyzyjnie stan faktyczny, koncentrując się przede wszystkim na bezspornym wykazaniu, czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na niewątpliwe przyjęcie, że oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu zachowaniem swoim wyczerpali znamiona zarzucanego im przestępstwa. Powinnością Sądu, o ile oczywiście takowa się zmaterializuje, będzie również sporządzenie uzasadnienia wydanego wyroku, przy czym dokument ten tym razem odpowiadać będzie standardom określonym w art. 424 kpk.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2014r., poz. 635) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. I. O. kwotę 516,60zł, w tym 96,60zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. K. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tego wynagrodzenia zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 461).

W związku z powyższym, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 456 kpk, Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.